

Doen alsof...

En jawel: we zijn begonnen als 'pop-up pastors' in de Elshofpassage – Jolande van Baardewijk als pastor van de Protestantse Gemeente en ik als pastor van de Gereformeerde Kerk (vrijgemaakt). Op dinsdagochtenden delen we koppen koffie uit. Met het *Stairbucks to heaven*-logo op een prullenbak, op een poster en op de koffiebonen die we u op de markt aanbieden.

Als ik daar op de markt mee bezig ben, ziet het eruit of ik dat dagelijks doe, misschien. Nou, nee dus. Ik snap juist prima dat mensen denken: hoe loop ik hierlangs zonder gezeur aan m'n kop. Als ik daar dan 'doorheen' praat ('Doe ik u plezier met een kop koffie') – dat is een soort 'doen alsof'. Doen alsof het normaal is mensen te storen in hun eigen plannen. Doen alsof je daarvoor niet telkens weer even over een drempel moet.

Dat *doen alsof*, dat is veel vaker het begin van iets wat je nog moet leren. Een kind maakt op het ijs de bewegingen met zijn of haar ondergebonden schaatsen, alsof het schaatst, en zowaar, het komt vooruit. En jawel, na veel vallen en opstaan schaatst het echt. Je staat voor de klas en je moet je eerste spreekbeurt houden. Je doet voor de groep alsof je een spreker bent – en dan ben je het opeens.

Soms spreek ik mensen die nog nooit gebeden hebben. Dan moet ik ook aan dat 'doen alsof' denken. Want die verzuchten wel eens: bidden is alsof je in de lucht praat. God blijft toch onzichtbaar. Is Hij er wel? En zo ja, luistert Hij dan wel? En antwoordt Hij wel eens? Het is een raar gesprek, bidden. Het lijkt wel: doen alsof. Doen alsof God er is, alsof Hij je hoort, en alsof Hij nog wil reageren ook op wat je zegt of zucht of graag wilt... Alsof Hij blij is dat je Hem ergens voor dankt. Alsof Hij waardeert als je laat merken dat je Hem zoekt of blij bent met je baby of met mooie bloemen die Hij bedacht heeft.

En toch begint bidden zo, lijkt mij. Net als bij schaatsen of als je voor een groep gaat staan en je mond open doet. Het lijkt eerst een soort doen alsof. Maar dan mysterieuzer. Nee. Ik heb nog geen hoorbare stem uit de hemel teruggekregen als ik bad. Zelfs niet heel nadrukkelijk een innerlijke gedachte waarvan ik zou kunnen denken: misschien laat God me nu wel expres *daar* aan denken. Bijvoorbeeld aan iemand om dan voor die persoon te bidden.

Soms komt wel eens de naam van iemand bij mij boven, ook als ik niet aan het bidden ben. En dan kan ik voor diegene bidden. Maar om dan te zeggen dat God in mijn gedachten die naam tegen mij 'genoemd heeft' – dat zal ik niet zo snel zeggen. Wat zich zo nu en dan wel aan mij opdringt is dit: soms bid ik voor iets waar ik heel onzeker over ben. Bijvoorbeeld toen het al meer dan een maand duurde voor we de sleutel mochten ophalen van de pop-up winkel. U mag weten: voor die toestemming vanuit het gemeentehuis heb ik gebeden. En ik weet nog de keer dat ik pal na zo'n gebed mijn mailbox opende. Tussen de nieuwe mails zat toen ook de mail dat het goed was. Dinsdag 13 februari mochten we de sleutel op het gemeentehuis ophalen! Dat was een mooi moment. Noem ik het gebedsverhoring? Dat klinkt als een groot woord voor zo'n kleinigheid. Maar zo zie ik het wel.

